

Ahoj, kamarádi!

Začala zima, všichni se už těšíme na nadcházející Vánoce, přesto si v tomto čísle ještě můžeme zavzpomínat na slunečné dny několika fotkami z říjnového Babího léta.

Veselé Vánoce, šťastný nový rok a příjemnou zábavu při čtení Vám přeje

-mak-

STÁLNÍ SVAJKY

Proč je 17. listopad tak významný?

Všechno začalo 28. října 1939, kdy se Češi vzbouřili proti německé nadvládě, po Praze byly masové demonstrace, během kterých byl zabit student lékařství Jan Opletal. Při jeho pohřbu studenti začali Němcům nadávat a ti hned mysleli, že jde o ozbrojený puč a prohledali všechny školy. Když jim ani to nestačilo, zavřeli 17. listopadu všechny vysoké školy, 9 nejvzpornějších studentů popravili a ostatní odvezli do koncentráku Sachsenhausen, kde jich zemřelo dalších třicet pět. O padesát let později, 17. listopadu 1989, studenti svolali shromáždění na připomínku této události. Vládnoucí komunisté se báli tuto akci zakázat, protože šlo o připomenutí odporu proti nacistům, ale zároveň chtěli dát jasně najevo, že odpor proti komunistům si nenechají líbit.

Pohřeb Jana Opletala

Policisté na Národní třídě

Proto dostali policisté povel k ostrému zakročení. Mnozí, i někteří komunisté, byli pohoršeni způsobem zásahu strážců zákona a lidé se začali spontánně shromažďovat v ulicích. Poté proběhlo několik dalších demonstrací, na kterých bylo stále více a více lidí. Nakonec komunisté odstoupili dobrovolně a byly vypsány svobodné volby.

*Brutální zákrok
komunistické
policie*

-daš-

Výluka v NHL a nejlepší hráči světa v Evropě

Když 15. září vypršela platnost kolektivní smlouvy a vedení *National Hockey League* oznámilo, že nebudou otevřeny přípravné kempy, vypukla v nejslavnější soutěži avizovaná výluka. Řada hráčů nemínila zůstat v nečinnosti a už s předstihem přemýšlela o možnostech, jak případné dlouhé přestávky využít. Někteří z nich začali uvažovat o angažmá v evropských soutěžích, další plánovali hrát v nižších zámořských ligách. Obnovenou premiéru připravuje soutěž pod hlavičkou znovu oživené *World Hockey Association*. Jiní se v případě výluky chystali zaujmout zámořské diváky v nové soutěži nazvané *The Original Stars Hockey League* (OSHL).

Řešení sporu se v tuto chvíli zdá být v nedohlednu a sezóna nejprestižnější hokejové soutěže světa může skončit dříve než vůbec začne.

Vliv událostí v NHL je nejmarkantněji vidět na přestupu hokejistů ze zámoří na starý kontinent. Téměř ve všech významných evropských hokejových soutěžích získali čerstvé posily, což je pro fanoušky jistě vítané zpestření v úvodu sezóny, neboť se jim naskýtá podívaná, jaká by za normálních okolností nebyla možná. A nejedná se zdaleka pouze o hokejisty vracející se do soutěží, z nichž vzešli. O překvapení nebyla nouze, proto nabízíme aktualizovaný přehled.

Na seznamu jsou pouze hokejisté, kteří jsou v NHL pod smlouvu s některým klubem. Desítky dalších, kteří se v červenci stali volnými agenty, podepsaly v Evropě kontrakty na celou sezónu. Hráči zapsaní *kurzívou* už v klubu nepůsobí.

Tým	Jméno	NHL	Národnost
Č.Budějovice (1.liga)	Radek Martínek	N.Y. Islanders	CZE
Č.Budějovice (1.liga)	Václav Prospal	Anaheim	CZE
Č.Budějovice (1.liga)	Radek Dvořák	Edmonton	CZE
Karlovy Vary	Milan Kraft	Pittsburgh	CZE
Kladno	Jan Hrdina	New Jersey	CZE
Kladno	Ivan Huml	Boston	CZE
Kladno	František Kaberle	Atlanta	CZE
Kladno	Tomáš Kaberle	Toronto	CZE
<i>Kladno</i>	<i>Jaromír Jágr</i>	<i>N.Y. Rangers</i>	<i>CZE</i>
Liberec	Jiří Fischer	Detroit	CZE
Liberec	Aleš Kotalík	Buffalo	CZE
Liberec	Radim Vrbata	Carolina	CZE
Liberec	Václav Nedorost	Florida	CZE
Liberec	Jaroslav Modrý	Atlanta	CZE
Litvínov	Tomáš Kůrka	Carolina	CZE
Litvínov	Martin Ručinský	Vancouver	CZE
Litvínov	Martin Škoula	Anaheim	CZE
Litvínov	Jiří Šlégr	Boston	CZE
<i>Ml.Boleslav (1.liga)</i>	<i>Radim Vrbata</i>	<i>Carolina</i>	<i>CZE</i>

Olomouc (1.liga)	Jaroslav Svoboda	Carolina	CZE
<i>Olomouc (1.liga)</i>	<i>Pavel Brendl</i>	<i>Carolina</i>	<i>CZE</i>
Pardubice	Jan Bulis	Montreal	CZE
Pardubice	Milan Hejduk	Colorado	CZE
Pardubice	Aleš Hemský	Edmonton	CZE
Plzeň	Martin Cibák	Tampa Bay	SVK
Plzeň	Martin Straka	Los Angeles	CZE
Plzeň	Jaroslav Špaček	Columbus	CZE
<i>Plzeň</i>	<i>Milan Kraft</i>	<i>Pittsburgh</i>	<i>CZE</i>
<i>Slavia Praha</i>	<i>Žigmund Pálffy</i>	<i>Los Angeles</i>	<i>SVK</i>
Slavia Praha	Josef Stümpel	Los Angeles	SVK
Slavia Praha	Josef Vašíček	Carolina	CZE
Slavia Praha	Tomáš Klouček	Atlanta	CZE
Sparta Praha	Jan Hlaváč	N.Y. Rangers	CZE
Sparta Praha	Karel Pilař	Toronto	CZE
Sparta Praha	David Výborný	Columbus	CZE
Sparta Praha	Josef Melichar	Pittsburgh	CZE
Sparta Praha	Petr Nedvěd	Edmonton	CZE
Třinec	Michael Rozsíval	Pittsburgh	CZE
Třinec	Radek Bonk	Montreal	CZE
<i>Třinec</i>	<i>Pavel Brendl</i>	<i>Carolina</i>	<i>CZE</i>
Třinec	Branislav Mezei	Florida	SVK
Vítkovice	Martin Prusek	Ottawa	CZE
Vítkovice	Marek Malík	Vancouver	CZE
Vítkovice	Pavel Kubina	Tampa Bay	CZE
Vítkovice	Václav Varaďa	Ottawa	CZE
Vsetín	Rostislav Klesla	Columbus	CZE
Vsetín	Roman Čechmánek	Los Angeles	CZE
Vsetín	Branko Radivojevič	Philadelphia	SVK
Vsetín	Radovan Somík	Philadelphia	SVK
Zlín	Martin Erat	Nashville	CZE
Zlín	Roman Hamrlík	N.Y. Islanders	CZE
Zlín	Petr Čajánek	St. Louis	CZE
Znojemští Orli	Patrik Eliáš	New Jersey	CZE
Znojemští Orli	Martin Havlát	Ottawa	CZE
<i>Znojemští Orli</i>	<i>Karel Rachůnek</i>	<i>N.Y. Rangers</i>	<i>CZE</i>
Znojemští Orli	Tomáš Vokoun	Nashville	CZE

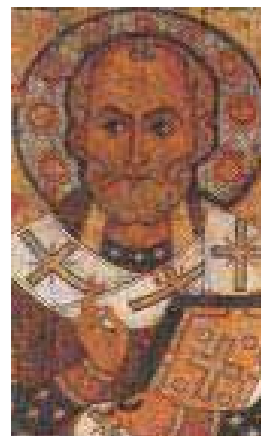
Svatý Mikuláš

Už se to zase blíží... svatý Mikuláš. Důstojný pán v biskupském rouchu s berlou v ruce a v doprovodu anděla a čerta. Anděl představuje symbol dobra a čert naopak zla. Každý rok 5. prosince nás navštěvuje. Občas nás trochu pokárá, ale většinou přinese něco dobrého na zub. A hlavně, Mikuláš je znamení, že už za tři týdny budou Vánoce!!!

Ale kdo to vlastně byl? A proč nás navštěvuje a nosí nám sladkosti? Ke svatému Mikulášovi se váže spousta legend, z nichž ta nejznámější vysvětluje, proč nás obdarovává zrovna on.

Žil byl jeden šlechtic a ten měl tři dcery. Stala se mu ale hrozná věc: nepřízní osudu přišel o všechnen svůj majetek. Dcery se chtěly vdát, ale neměly žádné věno. Jejich otec začal uvažovat o tom, že je dá do nevěstince, aby vydělaly nějaký ten peníz. Když se to dozvěděl Mikuláš, vzal hroudu zlata a potají ji v noci vhodil do pokoje, kde spaly dcery. To udělal ještě dvě další noci a šlechtic mohl vystrojit svým dcerám svatbu. Mikuláš chtěl svůj čin utajit, ale celé město se to nakonec dozvědělo a všichni ho chválili. A protože byl velmi skromný, rozhodl se odejít z města.

*Nejdříve
rozdával
zlato*

Mikuláš byl za svůj čin odměněn: v tu dobu hledaly ve městě Myra tamní biskupové kandidáta na biskupský stolec. Nevěděli si rady. V noci se nejstaršímu biskupovi zjevil anděl a řekl mu, že ten, kdo ráno první vstoupí do chrámu, bude vyvolený pro biskupský úřad. Čirou náhodou toho rána připlul do Myry Mikuláš a jeho první cesta vedla do kostela. Tam na něj čekal stařec v biskupském rouchu a jmenoval ho biskupem Myry. Mikuláš nejdříve nechtěl úřad přijmout (necítil se hoden), ale nakonec svolil.

Mikuláš pak vykonal ještě spoustu dobrých skutků a zázraků. Jedna legenda například vypráví o tom, že v době velikého hladu se Mikuláš ubytoval u hostinského, který podřezal tři hochy a naložil jejich maso do soli, aby měl co dávat svým hostům. Mikuláš všechny tři hochy vzkřísil.

*Brutální
hostinský*

Mikuláš zemřel kolem roku 350 v Myře a jeho ostatky byly převezeny do města Bari v jižní Itálii. Tradice kolem Mikuláše je velmi výrazná a to nejen u nás. Vždyť americký Santa Claus nebo francouzský Noel je

taky vlastně Mikuláš.

A tak doufám, že se na toho letošního Mikuláše těšíte a že vám nadělí něco dobrého. Jen jestli jste byli dost hodní... :o)

-bět-

V minulém čísle jste se mohli dozvědět, co znamenají nejznámější jména od písmene A. V tomto čísle si můžete přečíst legendy o svatých, kteří tato jména nosili. Legenda latinsky znamená „to, co se má číst“, je to literární útvar, který popisuje život a skutky světce, a který býval předčítán při bohoslužbách o jeho svátku. Obvykle bývá zdůrazňována světceva mučednická smrt a zázraky. Legendy popisují skutečné historicky doložitelné události, ale stylem blížícím se pohádkám. Pokud se někdy dostanete do nějakého kostela, uvidíte tam spoustu soch a obrazů světců, které můžete rozeznat podle atributů a jiných znaků, které jsou zde připojeny vždy na konci textu.

První mučedníci a postavy z raných dob křesťanství

Anežka Římská († asi 304) = čistá, neposkvrněná, ctnostná

Za panování císaře Konstantina žila v Římě krásná mladičká dívka jménem Anežka. Její spanilost vzbudila lásku v synovi prefekta. Požádal ji o ruku a sliboval jí nesmírné bohatství, stane-li se jeho ženou.

„Odejdi ode mne,“ řekla mu, „mám už jiného milého, který je mnohem vzácnější a rodem důstojnější než ty. Andělé mu slouží a jeho krásu obdivuje slunce a měsíc. Jeho láska je sama čistota a svatost.“

Když to mladík uslyšel, ze zklamané lásky onemocněl. Jeho otec začal pátrat, kdo je oním skvělým ženichem jeho vyvolené, a Anežka se tím nikterak netajila: ten jemuž se navždy zaslíbila, je Ježíš Kristus. Prefekt na ni naléhal lichotkami i hrozbami, aby se své víry zřekla, ale ona zůstala neoblomná. Dal jí tedy na vybranou: chce-li zůstat pannou, musí se zasvětit bohyni Vestě, jinak ji dá odvést do nevěstince. Když Anežka odmítla obětovat pohanské bohyni, poručil aby ji svlékli a vedli nahou ulicemi. Jakmile ji však pochopové zbavili šatů, její zlaté vlasy narostly zázrakem do takové délky, že ji celou zahalily jako plášť. Když pak vstoupila do domu hanby, rozzářil se jasným světlem a anděl jí podal běloskvoucí roucho. Všichni, kdo to spatřili, padli na kolena a vzdávali úctu zázračnému světlu. Prefektův syn však zatoužil po pomstě a vydal se do nevěstince, aby násilím dosáhl toho, co mu dívka odepřela. Vrhł se k Anežce a chtěl ji obejmout, sotva však vstoupil do záře, která ji obklopovala, padl mrtev k zemi. Na prosbu jeho zoufalého otce se však Anežka nad jeho tělem pomodlila a on opět procitl, chválil Boha a veřejně se přihlásil k víře Kristově.

*Vstup do
záře ho
zabil*

Pohanští kněží začali proti Anežce štvát a obviňovali ji z čarodějnictví. Měla být upálena na hranici, plameny jí však neublížily. Kat jí proto probodl hrdlo mečem. Křesťané ji s velkým nářkem pohřbili, a když poté bděli u jejího hrobu, spatřili zástup skvěle oděných panen, v jejichž čele kráčela s bělostným

beránkem po boku. Vyzvala je, aby pro ni netruchlili, ale radovali se, protože ona nyní žije v příbytku světla.

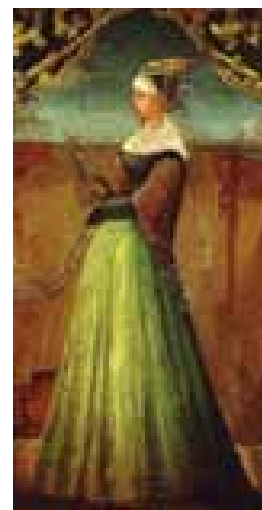
Anežka je obvykle zpodobována jako mladá dívka s dlouhými vlasy a s beránkem u nohou či na ruce. V barokním malířství se objevují výjevy její mučednické smrti, ale většinou ji nacházíme jako jednu ze skupiny panen mučednic.

Apolena (☩ 249) = náležející (zasvěcená) bohu Apollonovi, světlodárná

Za vlády císaře Decia došlo v Alexandrii ke krutému pronásledování křesťanů. Protože odmítali obětovat modlám, byli bičováni, smýkáni v řetězech ulicemi a někteří byli oslepeni a vyhnáni z města.

V té době žila v Alexandrii křesťanka Apolena, žena již nemladá, která se v útlém mládí zaslíbila Bohu a uchovala si panenství. Když zběsilý dav pohanů začal drancovat křesťanská obydlí, padla jim do rukou a byla přivlečena před soudce. Ten ji poručil mučit, aby ji přinutil odřici se víry.

Sama skočila do plamenů Pochopové ji spoutali a velkými kovářskými kleštěmi jí surově trhali jeden zub po druhém. Apolena však nenaříkala, jen se v duchu modlila a pak zkrvavenými ústy opakovala, že věří v jediného Boha a nezřekne se ho ani po dobrém, ani po zlém. Nato ji přivedli k hořící hranici a hrozili, že ji uvrhnou do ohně. Ona se však usmála na své katy, vytrhla se jim a sama se vrhla do plamenů, které ji v mžiku strávily.

I když podle legendy měla být již v letech, je Apolena obvykle zobrazována jako mladá žena. V ruce drží kleště s vytrženým zubem. Objevuje se i scéna jejího mučení. Apolena byla považována za patronku dentistů a lidé ji vzývali při bolestech zubů.

Církevní otcové a zakladatelé řádů

Ambrož (339 - 397) = nesmrtelný, božský (ambrózie = božský pokrm)

Vypráví se, že když jednou synáček římského prefekta v Trevíru klidně spal ve své kolébce, přilétl roj včel a usadil se na jeho tváři a ústech. Pak se opět vznesl vysoko do vzduchu, aniž by chlapci ublížil. Otec si tuto příhodu vyložil jako znamení, že se jeho syn stane významným mužem. A to se skutečně vyplnilo.

Když Ambrož vyrostl a vzdělal se v písmu i vědách, vstoupil do služeb římského císaře jako úředník. Zakrátko byl vyslán, aby spravoval provincie Ligurii a Emilii. Jeho sídlem se stalo město Milán. Protože si počínal rozvážně a spravedlivě, získal si sympatie všeho lidu.

Když roku 374 zemřel milánský biskup, nemohli se lidé dlouho dohodnout, koho zvolit za jeho nástupce. Náhle se z davu ozval hlas, který

*Biskupem
proti své
vůli*

navrhl jako kandidáta Ambrože. Všichni nadšeně souhlasili, Ambrož se však zdráhal úřad přijmout. Vždyť nebyl ani knězem! Pokusil se dokonce o útěk, aby výsledek volby zmařil, lidé ho však dostihli a přinutili k návratu. Teprve, když ho začali přemlouvat i biskupové z ostatních měst a dokonce sám císař, souhlasil, že se úřadu ujme.

Začal se ihned důkladně připravovat na své poslání. Studoval svaté knihy i spisy významných biskupů, pečlivě promýšlel svá kázání a dbal o jednotu církve. Často a výmluvně hovořil o svatých mučednících a chválil panenství tak

*Poslouchal ho
i císař*

působivými slovy, že zdaleka přicházeli mladé dívky, aby své panenství zasvětily Bohu. Bylo-li toho zapotřebí, dovedl však být i přísný. Odmítl žádost císařovy matky, aby jeden z milánských kostelů vydal kacírům, a nebál se pokárat samotného císaře. Když dal císař krutě potrestat obyvatele Soluně, kteří se proti němu provinili, zakázal mu Ambrož vstoupit do kostela dříve, než veřejným pokáním smyje prolitou krev. A císař, který si biskupa velmi vážil, se pokorně podrobil.

Ambrož se také věnoval dalšímu šíření křesťanství a sám vyučoval ty, kdo se chtěli dát pokřtít. Když po více než dvaceti letech působení na biskupském stolci zemřel, doprovázel ho ke hrobu celý Milán. Od těch časů se nazývá chrám, v němž byl pohřben, ambroziánskou bazilikou.

Ambrož je zobrazován jako biskup, u nohou mívá včelí úl. Někdy drží bič s třemi uzlíky, symbolizující Nejsvětější Trojici, popřípadě jím bije ariány (bludaře). Objevuje se i ve scéně křtu sv. Augustina.

MARY

AKTUALITA

Pendolino

18. listopadu byl vytvořen nový český železniční rychlostní rekord – vysokorychlostní jednotka Pendolino (to

*Kyvadélko
překonalo
rekord*

znamená Kyvadélko), vzdálená příbuzná francouzských TGV či německých ICE, na naše poměry nevídanou rychlostí 237 km/h překonala více než třicet let starý rekord (219 km/h).

Od zahájení platnosti nového jízdního řádu

12. prosince bychom se s nimi mohli (konečně!) setkat v pravidelném provozu, a sice na trase Berlín - Praha - Vídeň.

O nákupu Pendolin se uvažovalo již dlouhou dobu, nejpozději od roku 1997. Ale protože šedivá je teorie a zelený strom života, muselo

ještě mnoho vody ve Vltavě uplynout, než k němu došlo.

*Zpoždění
přes
šest let*

Nakonec odjelo

Pendolino z Itálie až 16.6. 2003. Přes Rakousko jelo z bezpečnostních důvodů rychlostí 60 km/h, proto se na českém území objevilo až 18.6.2003, na hranicích Prahy se ukázalo po třetí ráno dne 19.6.2003 a přes hlavní nádraží projelo směrem na odstavné

nádraží Jih ve 4:05.

V úterý 24.6. 2003 bylo Pendolino oficiálně představeno veřejnosti a týž den odjela jednotka z hlavního nádraží rovnou na zkušební okruh do Cerhenic, kde začaly zkoušky.

Dne 12.7. 2004 se jednotka označená správně 680.001 vrátila do Prahy. Ještě téhož dne byly zahájeny zkoušky na trati Praha - Děčín, která byla svou křivolakostí vhodná pro testování naklápění v zatáčkách (odtud i název vlaku).

Po několika dnech se Pendolino přesunulo na trať Česká Třebová – Brno, ale nejzajímavější část zkoušek se odehrávala mezi stanicemi Břeclav – Hrušovany u Brna. Zde se právě konaly rychlostní zkoušky, při kterých souprava dosáhla rychlosti 237 km/h.

Tento rekord nebude zřejmě hned tak překonán. Příští překonání se předpo-

*Těšme se
na rok
2009*

kládá na rok 2009, kdy by jednotka řady 680 měla jet 253 km/h v rámci zkoušek pro povolení pro provoz s cestujícími rychlostí 230 km/h (testovací rychlost je vždy povinně větší než rychlost plánovaná do běžného provozu, aby bylo možno zaručit úplné bezpečí cestujících).

-mak-

V článku byly využity informace a fotografie získané z www.zelpage.cz.

Jméno: Patrik Benda

Přezdívka: Palčík

Datum narození: 2. 8. 1974

Záliby: knížky, filmy, Psí vojáci, pivo, volejbal

K: Ahoj Patriku, tak co, jak se ti daří?

P: Těžko říct. Nicméně koukám-li se na Tebe, tak zle na tom ještě nejsem.

K: Na táboře jsi byl trochu aktivní – všichni si mysleli, že Thomas Halfcrab bude Tomáš Pulkrábek, ale byl jsi to ty. Jak to?

P: Jak „trochu“ aktivní? Snad docela dost, ne? Zkus si někdy přežít vlastní pohřeb (a nabodnutí na meč při zkoušce)! Zkus si někdy přežít... Ale ne, to sem nebudu tahat.

Ale k Tvé otázce: dozvěděl jsem se to taky na poslední chvíli, kdy Viktorovi vybuchl Tomáš. Byl jsem dost vhodný kandidát, neboť jsem v podstatě stejně vysoký jako Tomáš, a že mám větší svaly, to se skrylo pod mnišským hábitem, který mi doma z prostěradla spíchlá žena.

K: Prázdniny skončily a začala škola, práce. Štve tě to? Chtěl bys ještě prázdniny?

P: Tak my staří, unavení psi nemáme prázdniny, ale dovolenou... Konec léta mě štve úplně příšerně, nesnáším zimu (sníh bych nejradši rozšlapal!) a podzim je jenom taková příprava na ni. Už se těším na jaro. V létě už zase bývám smutný, že mi to utíká.

K: 11. listopadu měl Pind'á svátek. Sešla se celá vaše rodina, abyste to oslavili?

P: Plánuje se nějaká pozdější společná oslava jeho svátku a narozenin všech Štírů v našem příbuzenstvu (a že jich je!). Jinak s Martinem jsem se spíš náhodou sešel a trochu jsme to oslavili, znáš to, pár knížek, i nějaký kolibříci byli.

K: Jo, a jak si vlastně přišel k Campamentu?

P: Přes Pind'ou a Ondřeje.

K: 20. listopadu je hra po Praze. Zúčastníš se jí?

P: Ještě nevím, ale spíš ne, budu v té době v práci. Koncem měsíce mám vždycky frmol.

K: Tak díky za rozhovor a zase někdy na viděnou.

Ve Svojsíně jako domorodý náčelník

Na Komáří louce jako Thomas Halfcrab

JK

Jak jsme slíbili v minulém čísle OMPUSE, můžete se nyní podívat na několik fotografií z Babího léta:

Prodloužený víkend

Vše začalo ve středu dne 27. 10. v brzkých odpoledních hodinách.

Cesta tam probíhala velice zábavně. Řidič však nebyl stejného názoru a velice jsme ho potěšili, když jsme začali vystupovat. Cestu nám ještě zpestřoval *Lenčin nový nápadník* jistý mladík jménem Franta, kterého zaujala zejména Lenka a její telefon. Dokonce jsme si s ním domluvili schůzku u trafostanice ve Strážném, ke které nakonec, zajisté k velkému Frantovu zklamání, nedošlo.

V chalupě nás již přijala roztopená kamna a příjemný pocit venkovského pohostinství. Vybalili jsme si věci, trochu si orazili a potom se bavili při kytáře a hráli hry. Menší děti jsme pak poslali spát, aby se nám nepletly pod nohy při vaření oběda na další den.

Ráno se vstávalo brzy a hned po snídani jsme vyrazili ven hrát hry. Po obědě jsme si krátce odpočinuli a šli do lesa hrát hru na obránce a útočníky. To nám zabralo celé odpoledne, a tak jsme se vraceli až za soumraku. A pak už nastal obvyklý program: zapálit oheň ve všech kamnech, připravit večeři, hrát mafiány, zpívat táborové písně (především Letní romanci, Chtít chytit vítr a Vizovice – favorité tedy stále stejní).

Pátek. Hlavní vzpomínka předčí vše ostatní. Dostali jsme čokoládu a celý den jsme běhali po vesnicích. Problém byl v tom, že jsme museli otravovat místní lidi a chtít po nich, aby nám čokoládu vyměnili. Bylo to velice zajímavé. Za čokoládu křížaly, za křížaly starý budík, dál CD, základní deska, od každého podpis s věnováním Ondřejovi – (Pac a pus, Plchu, Ty sígře...), staré mapy, chladič, půllitry, naběračka. Bylo toho vážně hodně. Večer se konalo vyhodnocení. Každý ze tří týmů přinesl něco originálního, a proto všichni dostali něco za odměnu. To pozvedlo všem náladu a pustili jsme se do další hry. V této hře zvítězil Matěj. Hra spočívala v tom že, jste na sebe museli navléci co nejvíce oblečení. Potom večer už bylo pozdě a děti šli spát. Ti větší ještě připravili nějaké jídlo na další den a taky spěchali do hajan.

*Pozoruhodné
kšefty ve
Strážném*

V sobotu jsme šli opět do lesa, kde jsme se dozvěděli něco o hře na zbytek prázdnin. Během dne jsme odkrývali dávnou minulost tohoto místa a večer nás poslali na bojovku. Všichni jsme šli do lesa, cestou nám četli strašidelný příběh a zpět jsme se vraceli po jednotlivcích. Večer jsme byli všichni unavení, a tak jsme se bez většího odporu nechali zahrnat do hajan.

V neděli byla mše, úklid chaty, vzkaz že celé naše snažení přišlo vniveč a odjezd. Všichni jsme měli v Praze na nástupišti skoro slzy v očích, protože jsme se loučili.

Bylo to vážně dojemné a dohodli jsme se že příště musíme jet spolu zase. No a tím to asi skončilo. Tak Čau

-řep-

Hra po Praze

20.11.2004

Stejně jako v předchozích letech, i letos se uskutečnila hra po Praze. Protože přípravný tým dospěl k závěru, že tradiční místo konání - oficiální centrum Prahy - je už pro děti příliš známé a jen máloco by je mohlo překvapit, přesunula se hra na Vyšehrad.

Zde uvítala Myška ráno v 10:00 přesně 21 dětí a rozdělila je do čtyř skupinek, které vedly Řepa, Veronika, Maruška a Bětka. Skupinky dostaly seznam míst, která mají

Úkol: navštívit a seznámit se na nich s
přemoct herními postavami. Tyto
důchodkyni postavy pak dětem zadávaly různé úkoly a za splnění těchto

úkolů mohly skupinky obdržet části tajemné skládky nebo jeden z klíčů, s jejichž pomocí bylo možno identifikovat falešné části

Čertovy kameny

skládky. Obraz, který měl být z jednotlivých částí sestaven, měl svůj původ v dobrodružství prožitého během podzimních prázdnin. Úkoly byl opravdu rozmanité: hledání hrobu Jaroslava Marvana, luštění hlavolamů, naučení se nazpaměť legendy o Bruncvíkovi či přemožení agresivní důchodkyně. Vedle těchto postav, které by snad bylo možné nazvat kladnými, se ale na Vyšehradě vyskytovaly i jakési přízraky, schopné pouhým dotykem způsobit celé skupince velkou újmu - odebrání jednoho či dvou předmětů (částí skládky nebo klíčů), oslepení jednoho z členů skupinky, zbavení jednoho člena zdravého rozumu, takže musel po každém opakovat, co mu kdo řekl, a nebyl schopen sám vyjádřit své myšlenky, a podobně. Samozřejmě, že skupinky příliš netoužily po setkání s těmito tvory.

Vyšehradský Slavín –
hřbitov, kde jsou pohřbeny
významné osobnosti

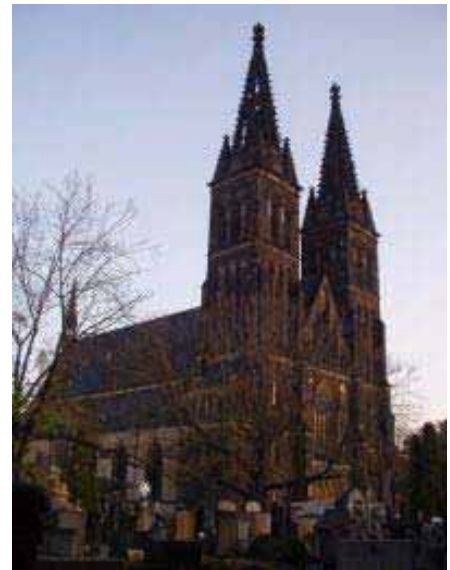
V poledne se hra asi na hodinu přerušila a děti navštívily dobré duše bydlící v okolí Vyšehradu (Myška, Wykostějovi atd.), ohřály se u jejich domácích krbů, pojedly ze svých zásob a nabraly sílu k odpoledni. Krátce před druhou pak opustily poskytnutá přístřeší a vydaly se zpět na Vyšehrad. Zde musely nejprve překonat menší šok ze skutečnosti, že dobré postavy se nyní podobají přízrakům z dopoledne a nové přízraky se naopak podobají postavám, které dopoledne rozdávaly herní předměty. Ale ještě mnoho částí skládky a klíčů chybělo a mnoho úkolů bylo třeba vykonat: zjistit jména farářů vyšehradského kostela, dát dohromady spojení městskou dopravou na Vyšehrad (kdopak jim to asi zadal?☺) nebo porazit v souboji na stužky velmistra tohoto umění.

*Jak se
dostat na
Vyšehrad?*

Po čtvrté hodině se skupinky sešly před vchodem do kostela sv. Petra a Pavla a pokusily se dát dohromady získané kousky skládky. Zjistily ale, že jim chybí příliš mnoho částí, a proto jim dobrá víla poradila pokusit se získat ty zbývající od mazaného obchodníka. Obchodník ale

Velká bitva nejevil moc chuti k takové
na výměně, takže se děti
Vyšehradě rozhodly pro jednoduché
řešení: vzít si zbytek

skládačky násilím. Jejich protivník si však přivolal na pomoc ohromné množství svých poskoků a památný Vyšehrad se stal dějištěm velké bitvy, která jistě vejde do dějin. Nejprve se zdálo, že se zlotřilému obchodníkovi podaří děti porazit a zbytek skládačky prodat někomu, kdo by určitě nabídl více peněz, ale pak děti přešly z obrany do útoku a do dvou minut byl "businessman" krom dětí jediný živý na bojišti. Zklamaně ukázal dětem svého pohůnka na kole, který u sebe držel všechno to, co děti chtěly, a po krátké honičce bylo možno konečně dát skládku dohromady. Myška pak vyhlásila nejúspěšnější skupinku (Veroničina) a děti se pak rozešly do svých domovů. To, co dnes zjistily, jistě jednoho dne využijí...

Bazilika sv. Petra a Pavla

-mak-

Španělsko

Španělsko je království, které se rozkládá v jihozápadní Evropě na Pyrenejském poloostrově. Je tu teplé podnebí a země je z několika stran obklopena mořem, což z ní dělá oblíbený cíl zájezdů. Ze španělské kultury jsou

známé hlavně býčí zápasy, které si hlavně v některých oblastech dodneška udržely oblibu, ale také například tanec flamenco nebo rozmanitá španělská kuchyně, typická používáním česneku a olivového oleje. Španělsko je proslulé i svými „fiestas“ (slavnostmi), kdy se celá města převléknou do slavnostního, všichni zapomenou na všední starosti, vyrazí do ulic a chtějí se bavit. Tančí se a zpívá, dobře se jí a pije, pořádají se nejrůznější soutěže, představení divadelní a hudební, nechybí průvody ulicemi, procesí, slavnostní mše a velkolepé ohňostroje.

Historie

Historie vznikání dnešního Španělska patří k nejzajímavějším v Evropě a vydala by i na mnohem delší článek. Mezi nejstarší dochované památky patří známé malby z jeskyně Altamira, které jsou asi 15 000 let staré. V průběhu starověku a středověku bylo území Španělska pod vlivem mnoha různých kultur a říší: postupně se tu vystřídali Iberové, Keltové, Řekové, Kartaginci, Římané, Gótové a Arabové. Za vlády Arabů dosáhla země velkého rozkvětu, ve městech měli například pouliční osvětlení, kanály, veřejné školy nebo nemocnice, což bylo ve středověku jinak nevídané. Na severu poloostrova se postupem času rozvíjely křesťanské státy a do roku 1492 přešlo celé území pod jejich vládu. Hlavní z nich byla království Kastilie a Aragon, jejichž spojením vzniklo Španělské království.

Ve stejném roce – 1492 – došlo i k události, která byla důležitá pro celou Evropu: ze Španělska se vypravil cestovatel Kryštof Kolumbus na západ přes moře a objevil Ameriku. Španělé toho samozřejmě využili a brzy obsadili mnoho zámořských území – od té doby se ve většině Jižní a Střední Ameriky mluví španělsky, přestože dnes už tam jsou samostatné státy, jako například Mexiko a Argentina.

Katedrála v Burgosu

Španělsko je dodnes královstvím, přestože v roce 1931 byl král svržen a až do roku 1975 vládl zemi generál Franco. Po jeho smrti ale bylo království obnoveno. Španělsko vstoupilo do Evropské unie v roce 1986.

Základní údaje	
Rozloha:	504 782 km ²
Počet obyvatel:	42 milionů
Hlavní město:	Madrid
Hlava státu:	král Juan Carlos I.
Úřední jazyky:	Španělština, zčásti baskičtina, katalánština, galicijština
Měna:	Euro

Slovníček: španělština		
česky	španělsky	výslovnost
Španělsko	España	[españa]
Dobrý den	Buenos días	[buenos dyjas]
Nashledanou	Adiós	[adyjos]
Ahoj	Hola	[ola]
Prosím	Por favor	[por favor]
Děkuji	Gracias	[grasijas]

-mač-

FAUNA

Plch velký

Plch velký je větší hlodavec – i s ocasem je dlouhý kolem třiceti centimetrů. Žije na vrchovinách v pokud možno dubových či bukových lesích, ale i v parcích nebo ovocných zahradách, příbytek si pak hledá obvykle ve stromech, po kterých dokáže velmi dobře lézt.

Pokud je léto, plch ve dne spí a v noci se vypraví lovit drobnější živočichy (především hmyz), sbírat oříšky a ovoce. Tím vším se vytrvale živí až do příchodu zimy, kdy se ve svém doupěti ukládá k zimnímu spánku. Doba, kterou tehdy prospí v kuse (až na malé přestávky, kdy se vzbudí, aby pojedl ze svých zásob různých trvanlivých oříšků a semínek, jenž si přes léto nashromáždil) se liší podle klimatických podmínek oblasti, v které žije, pohybuje se kolem sedmi měsíců.

*Ve dne
spí*

Přestože je plch nepochybně úžasné zvíře, nedá se označit za typického domácího mazlíčka.

-míš-

Na Vaše dotazy odpovídá -mel-.

☞ *Mám ve škole pověst strašného šprta, co mám dělat?
(anonym)*

☞ Milý anonymo,
máš dvě možnosti, co dělat: 1) přestat se šprtat, 2) nevšímat si poznámek svých spolužáků s tím, ať si strkají nos do svých záležitostí. Přeji Ti hodně štěstí.

☞ *Nemohu si stále najít známost a velmi mě to trápí. Proto Vás žádám o radu. Potřeboval bych vědět, jak k tomu přistupovat apod., protože jsem velmi stydlivý. Předem děkuji za radu.
(Dřevák)*

☞ Milý Dřeváku,
řeknu Ti to asi takhle, já také nemám žádnou známost a vůbec mě to netrápí! Ale pokud o nějakou hodně stojíš, pak Ti mohu doporučit např. služby seznamovacích agentur nebo inzeráty v novinách a časopisech. Dále by ses měl zamyslet nad tím, kde je kámen úrazu. Jelikož Tě neznám, nemohu vědět, jestli se pravidelně myješ, češeš, čistíš si zuby, voníš se, holiš se, měníš si spodní prádlo a ponožky apod. To všechno jsou faktory, na jejichž základě si ženy vybírají své partnery. A s tou stydlivostí je to jednoduché, stačí si říct: „Za to, že ji někam pozvu, mi (snad) hlavu neukousne.“ Přeji mnoho zdaru a nových známostí.

Vážení čtenáři! Vzhledem k tomu, že zdaleka ne všichni mají možnost zaslat svůj dotaz e-mailem, existuje nyní i možnost zaslat jej klasickou poštou na adresu:

Kateřina Pulkrábková – Campamento '99
Sekaninova 28
128 00 Praha 2

(e-mailová adresa poradna.ompuse@seznam.cz zůstává stále v platnosti)

začátek příběhu v předchozím čísle

V úřední místnosti ho posadili ke stolu a nabídli mu cigaretu. Rozpačitě ji přijal a začal ji s nechutí žvýkat.

Bylo jim ho opravdu líto a byli rozhodnuti s ním jednat co nejohleduplněji. Sám si to zkazil.

„Jak se jmenujete?“ zeptali se ho mírně.

„Čtyři - nula,“ řekl mladík.

„No tak to néé!“ rozlítil se nadstrážmistr. „Legrácky si z nás dělat nebudete!“

Nadstrážmistr byl naneštěstí také slávista a připomínku oné včera utrpené porážky považoval samozřejmě za největší drzost, jakou si člověk vůbec dovede v takové situaci představit. Jaký div, že slávista Koniček zapomněl, že má na sobě uniformu, přirtil se k tomu drzounovi, zmáčkl mu rameno a zacloumal s ním: „Spartáne drzá!“

„Člověče, to bolí!“ vykřikl Neznámý. Ale obličej bolestí nezkřivil.

„A neřvi nám tu jako pavián!“ zařval nadstrážmistr a pustil rameno.

„Pavián! Ano, správně!“ řekl mladík radostně. Poprvé dal najevo nějak své city, poprvé se v jeho hlase cosi změnilo. Ale pouze v hlase. Jeho ústa zůstala bezvýrazná, bez náznaku úsměvu.

Nadstrážmistr si zhluboka vydechl a uklidnil se. Už si zase uvědomil, že je ve službě.

„Nech ho,“ domlouval mu už zbytečně strážmistr, „vždyť je to jasnej cvok!“

„Cvok,“ řekl Neznámý, „jest hřebík s oblou hlavičkou a krátkou nožičkou.“

Mávli nad ním rukama a zavolali sanitku.

Ta už se neznámému zdála poněkud pohodlnější, protože cestoval vleže.

V psychiatrické léčebně ho, samozřejmě, vrazili nejdřív pod sprchu. Řval při tom zase jako pavián.

Venku už se rozednívalo, když zavedli vysprchovaného mladíka k lékaři.

Doktor mu vyšel vstříc a hodlal mu podat ruku. Mladý muž ho však předešel: natáhl pravici, položil ji doktorovi na levé rameno a řekl bezvýrazně: „Jménem zákona.“

„No dobrá, dobrá,“ mírně řekl lékař. „Posaďte se u nás,“ a ukázal mu na židli.

„Jak se jmenujete?“

„Čtyři - nula,“ řekl přírůstek.

Doktor naštěstí nebyl slávista. O kopanou se vůbec nezajímal. Nic mu to neříkalo.

„Hm,“ zamručel jenom a ptal se dál: „Jaké máte potíže?“

„Nevím, kde teď jsem, a musím být za tři hodiny na stanici Flora. Takové mám potíže.“

„Aha. Jaké je vaše povolání?“

„Výzkumník.“

„Co zkoumáte?“

„Lidstvo.“

„Aha, hm . . . Kolik je šest krát sedm?“

„Čtyřicet dva.“

„Dobře. Kolik je dvanáct krát třicet dva?“

„Tři sta osmdesát čtyři,“ řekl mladík okamžitě.

Doktor si to musel na papíru přepočítat. „Kolik je vám let?“ ptal se dál.

„Třicet dva,“ řekl chlapec.

Aha - přidává si léta, pomyslel si lékař. Vždyť mu může být sotva dvacet!

„Odkud jste?“

„Z Pavia.“

„Hm - neznám. To je někde v Itálii? Ale mluvíte skvěle česky! Vy jste Čech?“

„Ne, Pavián.“

Doktor se ušklíbl. Vytáhl cigaretu, zapálil si ji a mocně zatáhl. Vyfoukl kouř a mladík mu řekl: „Člověče, proč zapácháte?“

Lékař se dal do smíchu, až se rozkuckal. Mladík se zájmem sledoval doktorův smích.

„Tak vy si tedy myslíte, že jste pavián,“ řekl doktor pobaveně, když byl zase mocen slova.

„Jsem,“ řekl mladík.

„A umíte taky řvát jako pavián?“

„Paviáni neřvou,“ řekl pacient. „Paviány byste vůbec neslyšel, člověče!“

Lékař pokýval hlavou a řekl zřízenci: „Tohle je velice pozoruhodný případ! Zavezte ho k profesorovi na kliniku - myslím, že ho to bude zajímat!“

Ve školách už začalo vyučování, když „pavián“ ujížděl sanitkou na druhý konec Prahy.

Sanitka ani nehoukala, protože tohle přece není žádný akutní případ. Řidič však ze zvyku překračoval dovolenou rychlost, počítaje s tím, že sanitku nikdo nezastaví. Jenže se mýlil. Zastavil ji nákladník, protože se jí připlctl do cesty, ačkoli měl dát přednost. Řidiči sanitek jsou ovšem zkušení. Také tenhle to dokázal zvládnout tak obratně, že se vlastně nic moc nestalo. Sanitní vůz to jenom trochu zmáčklo, takže zadní sklopné dveře se otevřely a nosítka s pacientem vyjela ven.

Pacient hned vyskočil a upaloval pryč. Než se zřízenec stačil vyhrabat (a odřít si přitom čelo), pacient se ztratil v davu.

V minutě byla na místě nehody dopravní hlídka a přijela i jiná sanitka.

Řidič vysvětloval dopravním strážníkům nehodu a zřízenec se zatím motal v davu čumilů a vykřikoval: „Ztratil se mi pavián! Někde tady musí být! Pomozte mi chytit paviána!“

Ti dva z druhé sanitky se po sobě podívali, kývli a chytli povykujícího zřízence každý za jednu paži. „Nechte mě, vy blázni! Mě se ztratil pavián!“

„No dobře, dobře,“ chlácholili ho profesionálně: „Tak jen klidně pojdte, my vám ošetříme tu krvácející ránu a pak se uvidí.“

Naložili ho do té jiné sanitky a odvezli do jiného blázince.

pokračování příště

MARY

Doplňovačka

- 1: Naše hlavní město
- 2: Pomůcky rybáře
- 3: Malá řeka
- 4: Elektrická fyzikální veličina
- 5: Nápopvěda
- 6: Ohrady
- 7: Španělsky Pavel
- 8: Králův syn
- 9: Jeden z prstů

1	P				
2	P				
3	P				
4	P				
5	P				
6	P				
7	P				
8	P				
9	P				

Tajenka: dopravní prostředek

Vtipy

Stěžuje si učeň kamarádovi: „Asi budu muset dát výpověď ze zdravotních důvodů.“

„Co blázníš, vždyť jsi zdravý jako ryba!“

„Já jo, ale vždycky, když mě můj mistr vidí při práci, dělá se mu zle...“

U hotelových dveří dohoní turista turistu: „Jste ubytovaný v tomhle hotelu? Nevíte, spí se tu dobře?“

„Velmi dobře, už půl hodiny zvoním a nikdo neotvírá.“

Potkají se dva ježkové. Jeden z nich má obvázanou tlapku.

„Co se ti stalo?“

„Ale... Podrbal jsem se na zádech.“

Mladá žákyně autoškoly zastavila před křižovatkou a vystoupila z auta. Instruktor žasne: „Co to děláte?“

„Jdu se podívat za roh, jestli něco nejede...“

„Michale, řekni proč osel žere bodláky?“ ptá se učitel při hodině biologie.

„No... asi proto, že je osel!“

Tajenky z č. 5

hřebenovka: ŘVE JAKO PAVIÁN, říkačka: KÁMEN, přesmyčka: SPISOVATEL

MARY

Ompuse 6/ 2004, vychází 1.12.2004. Šéfredaktor: Martin Koumák. Ilustrace: Matěj Čadil. Grafika: Ondřej Koumák. Distribuce: Kuba Vokurka. Redakce zábavy: Marie Riedlbauchová. Vydává Hlodavec.

Poznámka šéfredaktora: Článků v tomto čísle mělo být původně více, ale protože redaktori -end- a -hon- z důvodů, které znají asi jen oni sami, své příspěvky nedodali, musíte se, vážení čtenáři, bez nich obejít.